

Un grup de persones de diferents oficis i sensibilitats de la ciutat de Lleida, residents o no en la mateixa, cansades dels esdeveniments dels darrers dies i que han implosionat a partir del confinament per la Covid-19 de la comarca del Segrià, han reflexionat al voltant del que està succeint, causes i conseqüències i consideren que no es pot barrejar com hem vist tant sovint en aquestes setmanes, temes de diferent índole (com agricultura, treballs temporals, els mal anomenats temporers, etc) per acabar reflectint una imatge allunyada i poc real de Lleida i de la seua comarca natural, el Segrià.

Es per aquest motiu que han fet les següents reflexions en format de manifest.

Per adherir-se:

<https://form.jotform.com/201891322529051>

LLEIDA NO ÉS AIXÒ, NI AIXÍ

Arran del confinament de Lleida i de tota la comarca del Segrià ordenat pel Govern de la Generalitat a causa dels rebrots de Covid-19, hem vist amb enorme preocupació com, fins i tot per part de les autoritats, s'ha fet una interpretació simplista i esbiaixada de la realitat de la nostra ciutat i de la seua comarca, interpretació que ha generat molt malestar entre la seua població.

Tant l'Estat espanyol (amb les seues polítiques d'estrangeria i la manca d'una gestió eficaç en el tema de les persones sense papers), com de la Generalitat de Catalunya (per la manca de mesures sanitàries i socials davant la sabuda arribada aquesta primavera de trenta mil persones a la recerca de feina a les terres de Lleida, moltes d'elles sense contractes de feina ni papers), com fins i tot la mateixa Paeria de Lleida (que té en aquest tema una assignatura pendent) o els ajuntaments de la zona (també en la mesura que els pertoca) no han fet sinó buscar culpables aliens a la seua pròpia responsabilitat, en darrera instància, fer-la recaure en les persones a títol individual.

Així mateix, creiem que els alguns mitjans de comunicació han donat una imatge distorsionada i esbiaixada de la realitat de Lleida, i de tota la comarca del Segrià, agafant la part pel tot.

Intencionadament, s'ha volgut responsabilitzar al món de la pagesia en general de la situació dels treballadors temporals i de la seua manca de control sanitari, fent-lo, de manera extensiva, culpable d'aquesta situació difícil que del confinament viuen avui la ciutat i la seua comarca. La realitat és que els pagesos, que des de fa anys pateixen en carn pròpia una precarització creixent de la seua feina i uns preus de la seua producció molt per sota de vegades dels costos de producció, compten cada any amb mà d'obra temporal indispensable per fer front a la campanya de la recollida de la fruita. La majoria d'aquesta mà d'obra es contracta en origen i en unes condicions de salari, allotjament i manutenció dignes i adequades a la seua feina. Molts d'aquests treballadors temporals repeteixen any rere any la seua visita a les terres de Lleida per tal de guanyar-se un jornal en condicions dignes i apropiades.

El problema sorgeix quan, per l'efecte crida, un gran nombre de persones es desplacen a Lleida i la seua comarca en cerca d'una feina en la recollida de la fruita i ho fan sense contracte i sense documentació per treballar. Això provoca un excés de mà d'obra que les explotacions agràries no poden assumir, per la qual cosa, aquests treballadors es troben abocats a viure al carrer i en condicions molt precàries. Fer responsable als pagesos d'aquests treballadors sense feina és una gran falsedat, injusta i immoral. El pagès no pot donar feina a aquells treballadors que no tenen papers perquè la llei li ho prohibeix i, per tant, no pot ser mai responsable de la seua situació vital. La responsabilitat del pagès és exactament la mateixa que la de la resta de ciutadans i, per descomptat, molt menor de la qual tenen unes autoritats que haurien de garantir uns mínims econòmics, sanitaris i socials per a tots aquells treballadors sense papers.

Així doncs trobem que el camp lleidatà (sector fonamental de la comarca del Segrià) compta amb una doble problemàtica que convergeix tot i la seua diferent natura.

1. Per una banda la dificultosa gestió empresarial de les petites i mitjanes empreses agrícoles que en moltes ocasions viuen ofegades per una política de preus totalment perjudicials.

2. Per l'altra el greu problema social i sanitari, producte d'una mala gestió de l'Estat, la Generalitat i el mateix Ajuntament de Lleida, dels recursos, econòmics, sanitaris i socials que es destina a la població en general i a la població temporal (que no temporera) de cada zona.

No ens trobem davant d'un racisme general i exacerbat. La gestió empresarial agrària, de manera general i estesa, no mostra un racisme més gran del que pot manifestar-se, desgraciadament, en qualsevol altre sector econòmic de la nostra societat. En canvi, des de molts àmbits, s'ha volgut presentar a la pagesia lleidatana i, per extensió, a tota la ciutadania de Lleida, com una mena de racistes insensibles davant del patiment humà. I això és radicalment fals. EN TOT CAS, ESTEM DAVANT UNA DOBLE PROBLEMÀTICA QUE IMPLICA, NECESSÀRIAMENT, SOLUCIONS PRECISES I DIFERENCIADES PER CADASCUNA D'ELLES. Sembla que, fins ara, es vulgui confondre l'opinió pública amb la mescla malintencionada d'ambdues realitats.

Lleida és una ciutat jove, moderna, dinàmica, universitària, i oberta al progrés i sensible al drama humà que la pobresa i la manca d'oportunitats provoquen a tot el món, malgrat que s'hagi transmés una imatge que sembli indicar el contrari. Els seus ciutadans estan orgullosos de la seua ciutat i de les riques hortes del seu entorn així com de la seua qualitat de vida, molt superior a la majoria d'altres ciutats de Catalunya, basada en una forma d'entendre la vida, una alimentació i un sector agroalimentari propers i sostenibles.

La zona frutera del Segrià és un dels tresors agrícoles de Catalunya. Any rere any, aquest rebost de fruita de la millor qualitat del món, es troba amb situacions difícils de gestionar, tal com hem detallat més amunt. Situacions

que aquest 2020 s'han vist potenciades i visualitzades al màxim pel tema de la pandèmia de la Covid-19. Però en definitiva es tracta d'un problema de mala gestió per les ineptituds d'uns governants que, tot sigui dit de passada, es mostren impertèrrits davant d'una situació endèmica. El Segrià, i la ciutat de Lleida en particular, ha estat i serà sempre terra d'acollida i ho ha estat en proporcions molt més grans que altres zones de Catalunya.

Per tot això, volem deixar clar que:

- NI TEMPORERS NI PAGESOS NO TENEN CAP CULPA DEL QUE ESTÀ PASSANT.
- EXIGIM RECURSOS ECONÒMICS, SANITARIS I SOCIALS PER ACABAR AMB EL GREU PROBLEMA DE LES PERSONES QUE TEMPORALMENT ARRIBEN A LLEIDA PER TAL DE TREBALLAR LA TERRA.
- S'APLIQUIN LES POLÍTIQUES INTEGRALS DE LES QUALS PARLA L'OMS (TESTAR LES PERSONES, SEGUIR ELS CASOS I AÏLLAR I POSAR EN QUARANTENA LES PERSONES AFECTADES)

Les autoritats de la ciutat i de la Generalitat de Catalunya tenen l'obligació de fer tot el que està en les seves mans per informar sobre l'autèntica realitat de la ciutat i la seua comarca i endegar una campanya que li restitueixi el prestigi que no es mereix haver perdut.

Signem aquest manifest:

Ignasi Rivadulla, enginyer Agrònom

Carles Gené, periodista

Victor Ibars, pagès

Jandro Olmo, artista

Montserrat Batalla, mestra

Carles Porta, Periodista

Alberto Velasco, professor de la Udl

Pau Minguet, director de la fundació privada Lo Pardal

Antonieta Jarne, professora d'història Udl

Xavier Roca Ibars, pagès

Fina Roca, pagesa

Andreu Vazquez, funcionari i president Omnium Lleida

Joel Vidal Guillaumet, periodista

Ignasi Revés, escriptor

Pep Tort, historiador

Anna Benet, professora

Eslisa Moragues, Administrativa

Aurora Collado, comerciant

Melian Garrido Domínguez, autonom

Ramon Batalla, arquitecte

Joan Miquel Vicente, empresari

Melian Garrido Collado, autonom

Francesc Canosa, periodista i escriptor

Carles Maria Sanuy, poeta

Domingo Font, químic

Àngel Montalà, detectiu i consultor, membre de la Junta d'Omnium

Albert Hortal, jubiliat i activista cultural i social

Xus Llaveró, Arxivera

Pere Pena, professor i poeta

Núria Benet, nutricionista

Jordi Caselles, llibreter

Rafa Borlansa, creador

Teresa Ibars, arxivera

Núria Agnès empresària autònoma

Antònia Maria Piquè, periodista

Sílvia Comet, periodista,

Gerard Birbé, editor

Cèlia esteve Almacelles, professora formació viària

Arnau Barios, traductor

Joaquim Betriu, advocat

Jaume Aldomà, jubilat

Josep Qui Fontanals, metge

Arturo Soler, fruticultor

Arcadi Jové, director comercial

Ramon Jovany, fruticultor,

Josep Maria González,

Jordi Soler

Jaume Piñol, empresari

Mariano Ibars, jubilat

Maribel Mòdol, comerciant,

Julia Pujol Noguera

Teresa Morell, administrativa

Josep Grau Santesmasses, periodista i traductor

Carles Llop, arquitecte

Hermínia Tomàs, jubilada

Mari Carmen Pedrico, Funcionària jubilada

Pilar Tobeña, higienista dental

Mercè Sirera Sanz, jubilada

Salvador Massip, jubilat

Miquel Roig, dissenyador

Núria Márquez Oñà, funcionària educadora de menors

Martà Alós, escriptora

Quimet Felis Roure, jubilat

Aida Felis, administrativa

Ferran Saez, filòsof

Anna Esteve, arxivera

Toni Revés, gestor cultural

Salvador Massip, jubilat

Miquel Roig, dissenyador

Joan Camí, jubilat i filòsof

Teresa Roca, química

Montse Sanjuan, escriptora

Montserrat Magoret, funcionaria geriatria

Anna Solana, periodista,

Pedro García, assessor

Esperança Porta, oficial de notaria

Montserrat Cervera, arxivera

Joan Pifarré, Mestre

Ramon Aragonés, farmacèutic

Alfons Esteve Florença, Advocat

Tatxo Benet, empresari

Montse Bustins, metge

Maria Àngels Pujol, jubilada

Joan Porta, jubilat

Magda Gregori, periodista i politòloga

Conxita Navarro, filla i neta de pagesos

Maria Carmen Porta, notària

Anna Saez, periodista

Luísa Porta, enfermera

Perico Pastor, artista

Magda Boté, jubilada

Omnium-Ponent

Rosa Gimeno, jubilada i membre de la junta Omnium-Ponent

Meritxell Rosselló, mestra i membre de la junta Omnium-Ponent

Carme Vidal Ripoll, mestra i membre de la junta Omnium Ponent

Xavier Antich, filòsof i professor universitat de Girona

Eugènia Olmo, funcionària jubilada

Conxa Arnó, mestra jubilada

Ester Mora, Psiquiatra

Josep Maria Ganyet, director de Mortenssen i professor de la UPF

Sebastià Petit, galerista

Violeta Porta, actriu

Pilar Cabrera, llevadora

Victor Palau, pagès

Jaume Calzada, pagès

Glòria Vilella, arxivera

Irene Domingo, administrativa

Antoni Bosch, notari

Felipe Solsona, arquitecte tècnic

Arcadi Jover Clarió, Jubilat

Manuel Sales Canchal, Administrador d'empreses- ADE

Josep Estruch Jubilat

Francisco Calzada, pagès

Adrià Rodriguez Masgoret, empresari